

גיליון 92

ספטמבר 2022 • אלול ה'תשפ"ב

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

עוֹרְכִים
אוֹרְחִים

גיליון 92 מתחיל...

גיליון זה של "מוטיב" הוא גיליון מיוחד במינו.

הגיליון הראשון של כתב העת פורסם בספטמבר 2015. שבע שנים חלפו. בכל השנים האלה שמחנו לתת לכם הכותבים את הבמה. קיבלנו מכם שירים וסיפורים רבים ומשובחים שפרסמנו בגיליונות השונים.

הפעם, באופן חד-פעמי, החלטנו להאיר את הזרקור על היצירות שלנו, עורכי כתב העת. בגיליון זה של מוטיב אנחנו העורכים אורחים בגיליון. זאת הפעם הראשונה מאז הוקם הירחון שאנחנו מקדישים גיליון מיוחד לעורכי כתב העת. עד כה פרסמנו מעת לעת יצירות שלנו רק בהקדמות הגיליונות כדי שלא לתפוס לכם את המקום.

בגיליון המיוחד הזה תוכלו לקרוא שירים וסיפורים פרי עטנו. כל אחד מאיתנו חושף לפניכם מעט מכתבתו ומיצירתו. אנחנו מקווים שתרגשו איתנו.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

באחד הימים ששוטטנו נץ ואני ברחובות סביב ביתי עצרתי לנוח על ספסל מזדמן באחת הגינות. נץ כופף את רגליו והניח את גופו על הארץ. במנוחתו השתרבבה לשונו מפיו. אוזניו נשאר זקופות לכל צליל או רחש ועיניו סרקו את הסביבה כאדם המחפש דבר־מה חשוב. לאחר כמה רגעים התעייף והוריד את ראשו ארצה, שמט את אוזניו ועצם את עיניו. זה לא היה דבר של מה בכך. נץ תמיד היה חסר מנוחה. לעיתים נדירות התיישב לצדי. לרוב הוא פשוט הרחיק בכל מקום וחיפש מה הוא יכול לעשות, במה הוא יכול לשחק ואיזה דבר חדש הוא יכול למצוא מסביב. תמיד התקנאתי באנשים שיכלו לשבת עם חבריהם בבית קפה שכונתי ולשוחח על דברי דיומא בזמן שכלביהם יושבים בשקט בצד השולחן. נץ מעולם לא היה כזה. הוא היה פעלתן, לעיתים פעלתן מדי. לפני כמה שנים סיפר לי בעליו הקודם כי בצעירותו היה נץ שובב מאוד. הוא היה רץ אנה ואנה, מכשכש ללא הרף בזנבו, ורודף אחרי מכוניות נוסעות ברחוב ואחרי דוורים שניסו לשלשל את המכתבים אל תיבת הדואר. את הדוורים הוא ממש לא אהב והיה נובח עליהם עד שהסתלק. הפעם זה היה שונה. הפעם הוא פשוט נרדם לצדי בעוד אני מביט סביבי ומנסה לספוג מעט מן הקולות והצלילים שבגינה.

הזמן עבר בעצלתיים ואנשים באו והלכו. ילדים שיחקו בכדור. שני תחולים ניהלו קרב לילות אימתני בצד השני של הגינה. מולי ישבה כפופה וכבויה אישה זקנה בכיסא גלגלים ולצדה על הספסל ישבה המטפלת הפיליפינית שלה, שנראה כי הייתה עסוקה יותר בטלפון הנייד שלה מאשר בשלומה של הזקנה. ריחמתי עליה וחשבתי לעצמי שאני מקווה שלעולם לא אהיה נתון לחסדם של אחרים שידאגו לצרכי ושתמיד אוכל להיות אדון לעצמי, גם בזקנתי.

לפתע בלי ששמתי לב לכך קודם לכן ראיתי מולי חיוך רחב ושופע. מולי עמדה ילדה כבת ארבע ולצדה אמה. האם פנתה אליי בחיוך ושאלה אם בתה יכולה ללטף את נץ. חייכתי בחזרה והנהנתי בחיוב. "את יכולה ללטף אותו, אבל בעדינות, שלא יתעורר", אמרה האם לבת. נץ נעתר לליטופים והתמוגג מנגע ידה של הילדה על פרוותו. מבלי לפקוח את עיניו הוא הסתובב ונשכב על גבו, ואפשר לילדה ללטף את בטנו. לאחר דקה או שתיים הפסיקה, חייכה אליי ואמרה לי ברוך: "תודה, יש לך כלב חמוד... וגדול. אימא, נכון שזה כלב גדול יותר מהכלב של השכנה?" האם צחקקה ואמרה: "נכון", ואז פנתה אליי והודתה לי גם היא על המחווה.

כאשר מבטי עקב אחריהן בעודן פוסעות בשביל המוביל מן הגינה אל הרחוב הסואן שמעתי את הילדה אומרת בקול ומצחקקת: "אימא, איזה כלב חמוד וגדול. כלב גדול וחמוד של איש טוב וקטן". תיקנה האם את ילדתה ואמרה לה: "הוא לא איש קטן, הוא נמוך. יש אנשים גבוהים ויש אנשים נמוכים. את קטנה ואני גדולה. הוא איש גדול, אבל נמוך". הן המשיכו ללכת ולרדע הסתובבה הילדה ופניה אליי. הסתכלה בי רגע קט, הרימה את ידה ונופפה אליי תוך כדי צעקה: "שלום, איש קטן, תודה. יש לך כלב גדול וחמוד".

הרמתי את ידי ונופפתי לה בחזרה. היא הסתובבה והן המשיכו בדרך. "אימא, נכון שאנשים קטנים הם האנשים הכי טובים בעולם? גם אני רוצה להיות אישה קטנה כשאגדל", שמעתי את קולה מתרחק ונמוג.

כשעשינו ניץ ואני את דרכנו ברחובות המפותלים אל הבית, נזכרתי שפעם כאשר התלוננתי על גובהי אצל אחד מחבריי הוא גער בי ואמר בחצי הלצה: "אתה אולי נמוך מרוב האנשים, אבל אתה טוב וחכם מהרבה אחרים. אתה חבר אמת ואיש רכי'פעלים. ובכלל, תדע לך שהטוב אצלך מרוכז יותר כי הגוף קטן ואצל אחרים הוא מתפזר בכל הגובה הזה ונעלם... אתה יודע כמה אנשים מוכשרים ומצליחים בעולם נמוכים?"

ככה חזרנו הביתה באותו היום, איש קטן וכלב גדול. זה לצד זה. אחד בשביל האחר.

לפני 20 שנה, בשלהי הקיץ, נסעתי עם הוריי לפריז. התארחנו אצל קרובי משפחתנו. הוריי נשארו בביתם ואני שוטטתי לבדי ברחובות הבירה הצרפתית. רגליי עברו קילומטרים רבים. כך צעדתי לכל אורכה ורוחבה של העיר. התבוננתי בחלונות הראווה של החנויות הפריזאיות ובעוברים ושבים. יש משהו מרתק בזה – לתהות על קנקנם של בני האדם שאיני מכירה, לדמיין עולמות אחרים ותרבויות זרות, אנשים שחיים חוויות שונות משלי.

באותו הרגע הבנתי עד כמה אני בודדה. צפיתי בעניין במשפחות שלמות, בחבורות חברים המשוחחים ביניהם, בזוגות אוהבים האוחזים ידיים ומחליפים מבטי אהבה, ואני? התבוססתי בבדידותי, עצובה, שבורת לב, מנסה לשכוח. אני בעיר הרומנטית בעולם ואף אחד לא נמצא איתי, אף אחד לא מסתכל עליי, אף אחד לא אוהב אותי כך.

ככה זה כשאת בחורה מלאה, לא רבים מסתכלים על נשים כמותי, לא הרבה אוהבים את מה שהם רואים. כשיש בכל פינה נשים יפהפיות עם גוף מושלם שכאילו יצא זה עתה מקטלוג אופנה, מי יסתכל עליי? אנחנו רגילים להסתכל על הרזות והשדופות שלובשות מיני צמוד...

ואז החלטתי לעשות מעשה. הלכתי ברחוב, חיפשתי את הגברים הכי חתיכים שמצאתי וביקשתי מהם בנימוס אם הם יכולים לצלם אותי. כך, קיוויתי לעצמי, אולי מישוהו מהם יתחיל לדבר איתי. לצערי כולם צילמו אותי והלכו בלי לומר מילה.

הבטחתי לעצמי שלא אחזור שוב לעיר הזאת עד שלא אמצא לי אהבה. שנים מספר לאחר מכן, מצאתי את אהוב לבי, אך עדיין לא חזרתי לעיר האורות. מדוע? אינני יודעת – אך כיום, אני במקום אחר ופריז בעיניי, עיר לתפארת.

עימות עצמי

בוא הנה, איש קטן ועלוב
בוא התעמת עם מראתך
עם מי שהיית, עם מי שאתה
עם מי שהפכת להיות.

בוא הנה, איש תמהוני ומוזר
להתעמת עם הזר שעומד מולך
עם מה שנוצב כנגדך
בוא התעמת עם האמת
ועם כל מה שמת אתך.

"באר-וויז", הם קראו לו. ככה, מושכים את תחילת המילה שבחרו. ככה, בהטעמה מלעילית שילדים מדביקים למשהו כשהם רוצים להפוך אותו לפשוט יותר. להפוך אותו למילה חדשה שמתרוקנת מהמשמעות המקורית של הסיפור שהיא באה ממנו.

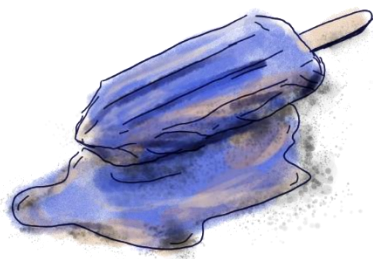
"הלכנו לבארוז", הם אמרו כשעברו על פני, בדרך חזרה ממנו אל תחומי בית-הספר, לקראת סיום ההפסקה. כשהם נושאים בגאון את הארטיק שקנו אצלו בקיוסק, כמו איזה עיטור גבורה בטעם לימון, שכל ייעודו להוכיח את מסע נצחונם על חוקי המערכת.

ואני רק ישבתי שם ושתקתי מולם בתוך זיעת הקיץ, מול תמונת הליכתם הבטוחה לידי, ומול תמונת הליכתו הצולעת בראשי - אותה הליכה שהפכה אותו מסתם בריחה אל קיוסק בהפסקה, ל"בארוז" הנצחי הזה.

אבל אף-אחד לא בחר ללכת אל "בארוז", כי כולם רק הולכים אחרי הסיפור של האחרים. כמו שאף אחד לא בוחר ללכת כמוהו בלי סיפור שמקפל מאחוריו אירוע שגם ארטיקים של ימי זיעה לא ימתיקו. כי אירוע שגורם לך להיקשר בקורי הלעג של ילדים - לא יכול להיות מתוק.

ואני רק ישבתי שם ושתקתי. הסתכלתי עליהם ושתקתי. כי ידעתי שהם הולכים ל"בארוז", רק כי אפשר להספיק לחזור ממנו לפני שמסתיימת ההפסקה. ורק בגלל זה הם לא הולכים לקיוסק הרחוק יותר, זה של סבא שלי, ולא מדביקים גם לדמותו הזקנה כינוי פשוט. ושתקתי, כי את הסיפור שלו כן הכרתי.

אבל רק אחרי שנים העזתי להבין שהקיוסק שלו כן היה קרוב. רק שהוא היה קרוב לילדים של בית-ספר אחר.

בין מיטה למיטה

הַלַּיְלָה הַזֶּה עוֹבֵר כְּכֹל הַלַּיְלֹת
אֶפְלָה, כּוֹכְבִים, יָרֵחַ מִתְחַסֵּר
שְׁקִיעָה, שָׁנָה, סִפּוּרֵי צְלִילוֹת
רְגַע שֶׁל שְׁקֵט נוֹשֵׁר מִתְאַחֵר.

הַלַּיְלָה הַזֶּה עוֹבֵר כְּכֹל לַיְלָה וְלַיְלָה
הַיְשָׁנִים נִמִּים כְּמִשְׁתָּם הַחֲמָה הַמְּכֻרָת
הַנּוֹדְדִים מְסַפְּרִים אֵלֶיךָ לַיְלָה וְלַיְלָה
בֵּין מִשָּׁה לְמִשָּׁה אֵין קוֹנִים אֵין מוֹכֵרֵת.

רשות האדם

ליד חוף הים של תל-אביב, בגן לונדון, על אנדרטה בצורת סירת מעפילים קטנה, חי איש אחד בודד.

הוא בנה שם על סיפון הבטון איזה אוהל מסדינים ישנים, ותלה על המעקה את הכביסה. בכל בוקר הוא מתעורר עם קולות הציפורים, וחוזר לישון עד שהצל של הבתים יכנע למסלול השמש החמה, ולא יגן עליו עוד.

הוא יאכל משאריות המסעדות של הטיילת, ויחזור לתוך הסירה, להמשיך את המסע המפרך בין גלי הזכרונות. בין ההורים שלו, שקטעו את חייהם כדי להידחק על סיפון האונייה הרעועה שבה כולם הגיעו, לבין הילד שלו, שקטע את חייו שנים אחר-כך, במלחמה הארורה שבה כולנו ניצחנו.

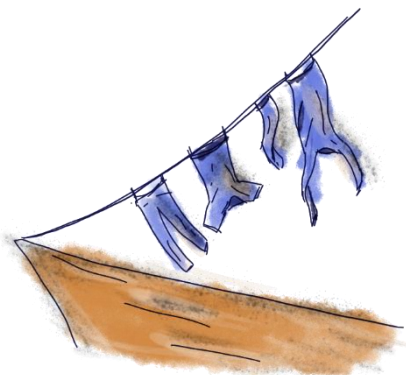
ועכשיו הסירה שלו תשקיף על כל האנשים שהולכים בטיילת ומבלים על שפת הים. כי זאת זכותו להיות כאן, בין כולם.

והכביסה שלו תתנופף מולם כמו הדגל הבלוי והמוכתם של הארץ שהובטחה לו, כמו אנדרטה חיה לזכרונות המתים, שכל האנשים האלה לא הכירו מעולם.

מול הים הגדול, בתוך סירת בטון שלא תשוט עוד, גר איש אחד קטן, בודד ומרופט.

ובערב שוב יבואו הפקחים עם המדים המסודרים, להחזיר את הסירה שלו לרשות הציבור. למחוק ממנה את הזכרון הפרטי של האיש שקנה את זכותו לגור בה.

כי אין להם את סיפורי העבר, שמעיבים על היופי החדש של הכיכר. כי הסירה של היום היא רק אנדרטה, היא זכרון משותף. וכמו הארץ המובטחת עצמה, היא לא סירה פרטית של אף-אחד. כמו כל הימים ההם, היא עכשיו רק פסל בטון. בכיכר, ברשות ההמון.

ככל שאת מתבגרת והגיל מתקדם את נזכרת בערגה ברגעים שעברו. את כמהה לחוות שוב את מה שפעם חווית, לפגוש שוב את האנשים שפעם היו בחייך ואהבת, ששיחקת איתם, לחזור לימי ילדותך.

לחזור לימי התום, לאותם ימים בהם לא היו לך יותר מדי דאגות, בהם היו הוריך עושים בשבילך הכל ולא הייתה לך כל אחריות.

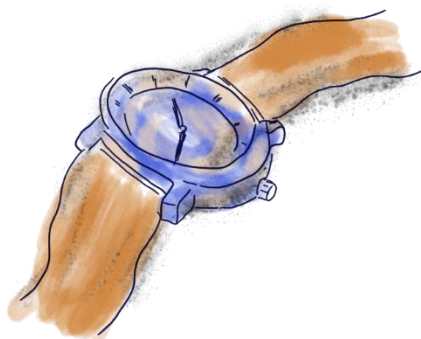
היום אני קצת אחרי גיל 40. הילדים שלי לומדים באותו בית הספר בו אני למדתי. אני מרגישה את עצמי צעירה באופי, בתחושה הכללית, ילדה בעצמי.

אני נהנית מאותם הדברים שהילדים שלי נהנים, אותם הדברים הפשוטים.

אני נזכרת איך פעם הייתי מסתובבת וקוטפת שסק מהעצים, איך הייתי מגיעה הביתה מבית הספר והייתה מחכה לי ארוחת צהרים חמה על השולחן, איך הייתי צוחקת עם חברים בתיכון...

כל אותם הזיכרונות של ילדותי ונעוריי מתערבבים אלה באלה ואני נתקפת בהמוך געגועים...

ככה זה, זה טבעו של העולם – עוברות השנים, אנחנו מתבגרים ורק הזיכרונות נשארים...

בתחילה, כשזכה במיליונים הרבים הוא התרגש. אדם פשוט טבעי שיתרגש מסכום גדול כזה, שנופל בחלקו ביום אחד. אדם פשוט אינו חושב נכונה על חייו שאחרי הזכייה, גם אם הוא יודע לדמיין כל פרט בהם. כי אנשים פשוטים יודעים לחיות את חיי המיליונים רק בתבנית חיי המעוטה, וחסרה להם אותה בהירות צורמת שמביא איתו יום הזכייה, ואשר טורפת את התבנית הזו עד היסוד.

גם הוא, אחרי שהתרגש, ניסה להמשיך לחיות את חייו כהרגלו. תמיד אמר לעצמו שגם אם יזכה ימשיך לחיות כך. ימשיך לעבוד, ימשיך לגור באותה דירה נחמדה שהחזיק, לא יתמכר לשום פיתוי. כזה הוא, אדם פשוט.

אבל רגע המיליונים אילץ אותו להכיר בכך שהחיים עצמם כבר אינם פשוטים כמוהו. משהוסר העול הכלכלי נחשפה מאחוריו האמת הזועקת. עבודתו היתה שנואה עליו במידה כזו שלא עמדה שום סיבה הגיונית להמשיך ולהחזיק בה, ולמעשה, כך גילה, חייו בשלמותם היו שנואים עליו. לבדידות כבר התרגל, היא לא הטרידה אותו יותר. אבל ברגע שעמד מול הדרכים הנוחות ביניהן היה צריך לבחור, הוא הפנה, רק לרגע, את מבטו לאחור, ולתדהמתו ראה ששביל חייו היה סלול ברצף של פשרות איומות שכפה עליו צו אותה פשטות. וככל שהביט הרחק לעבר אופק עברו כך התקשה למצוא את הנקודה בה התחיל הכל - הרגע שבו החל לחיות את החיים הפשוטים והאימים האלה.

דירה, כך נאמר לו, תהיה השקעה חכמה ומועילה. כל הדירות עמדו לפניו כפשוטות ידיהן אליו, וכל שנותר לו היה לבחור את הנוחה ביותר. אך כדי לבחור את הנוחה ביותר הוא היה זקוק לדמיון עשיר, עצות לא מעטות, ומידה רבה מאוד של יכולת להבין את השקרים שמאחורי עצות אלו.

מתוך כך, היה מסע ההשקעה שלו מפרך ומאלף. במסע הזה נאלץ ללמוד ולהכיר את אותו אדם שהיה באמת. החירות הטהורה, כך הסתבר לו, היא גם ההיפך המוחלט מכל אימוץ של שקר נוח, והחופש לבחור אינו אלא קריעה כואבת של כל מסיכות היום-יום.

אך בסופו של המסע הזה היה יכול להיות בטוח שבחר את הבחירה הנפלאה מכולן. את הדירה היחידה בה ירגיש בטוח ונוח כמו בחלומותיו המתוקים ביותר. את אותה דירה שבה יוכל להלך בחושך בלילות מבלי לחוש כאורח.

הוא קנה את דירת ילדותו. את הדירה שהיתה של הוריו המנוחים עד שהתקשו להחזיקה ומכרו אותה. ואותה דירה, בה לא הפסיק מעולם לחיות בדמיונו, היתה בתוך ימים ספורים שוב ביתו, וממנה יצא לדרך החדשה המובילה את שארית חייו.

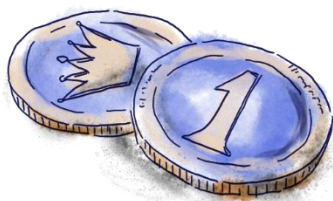
היא היתה מרוהטת בחוסר טעם. יתכן והיתה זו אופנה מוצלחת, או צו הזמן, אבל מקומם של אלה היה לו זר עכשיו. בשיטוטים הרבים שערך חיפש בלהט את אותם רהיטים פשוטים שהיו תפאורת חייו, לפני שהפכו חיים אלה לריק המזין את עצמו. הוא מצא מיטות ישנות בחנויות שהזמן עמד בהן מלכת, ספות מתפוררות בשווקים, ושולחנות מתנדנדים בדירות של הולכים לעולמם. כל ממונו וזמנו, ושניהם עמדו לו בשפע, הוקדשו לחידוש תכולת הבית לפי תבנית עברו.

ועל אף התמורה הנפלאה שקיבל, סכום הזכייה שלו נגרע אך במעט. ביתו החדש היה כליל השלמות של חלומות חייו האפורים שנגדעו ברגע הזכייה. בערבו של יום הוא פתח את החלון החורק שהתקין, והביט למטה, אל הרחוב הקטן. מקץ דקות מבט אלו, בהן דילג שוב על מכשולי השנים המיתרות שחלפו, הבין לפתע מה ביקש למעשה לראות.

בתחילה, בניגוד לכל העצות המלומדות, הקדיש סכומים גדולים להרס. הוא פינה את כל יושבי אותה סימטה ופיצה אותם ביושר, ומשעמדו ריקים כל הבניינים החדשים שבהם גרו, החריב אותם עד היסוד. על המגרש המיושר שבקצה הכביש ערם שוב תל עפר גבוה ובו שתל חורשה צפופה. את המדרכה היוקרתית עקר ותחתיה הניח מרצפות בטון סדוקות. במסירות אין קץ ובנדיבות סבלנית השקיע את כל ממונו בשיקום הריסות הזמן את ילדותו הנעימה. האנשים הפשוטים, אלה שלא זכו בזכייה הגדולה כמוהו, הביטו עליו וראו בו איש שאיבד את שפיות דעתו. אך הוא הביט בהם בחזרה באותו בוז שסיגל לעצמו מרגע שלמדו חזיונותיו לדלג מעל משוכות המזימה של הפיצוי הפשוט והזול שלא יודע שובע - הפיצוי בו השכיל לא לבחור.

וכשזל סכום הזכייה הוא חזר להיות אדם פשוט. את שארית חייו העביר בבית חלומותיו אשר ישב בנוף ילדותו, עובד שוב לפרנסתו, ושוקל את מזונו בצניעות. המיליונים הרבים לא חסרו בכיסו עכשיו, מששכנה בתוך לבו תמורתם יקרת המציאות, ולא היה מאושר ממנו באדם.

בריאח חומת ענבי היקב

קשאמות לא יקברו ממני
בִּיקָב ראשון לציון
וכעמדו, תשבר מלכותו
ישבר בריח חומת ענביו
ריח זין משכר
לא ינשא עוד בקאיו.

אף ריח
גופתי הגונעת והסרוקה
לא תעיר את ההולכים
על חרבות הגפנים הרמוסים
על חרבותיהם של ההולכים
והנשקחים.

ראשון לציון הגה הנם
ומגרשה צפופי בטון
ולבני אש אדמה
מן היקב שהיה
בזכים חרש על שנשבר,
נשפח ונעקר.

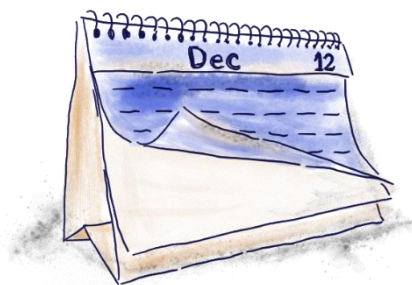

סוף דצמבר

מצנן עכשו. בחוץ צננים שחרים
דמעות זולגות מכות בחלונות הבתים
מצנן עכשו. בפנים חמים ואח בוערת
דמעות זולגות יורדות תחת זגוגית סוררת.

וכבר עברנו סערה אחת או שתיים
וכבר סגרנו סתו חרפי, עצבני ומזר
גם נוקמך הקר חלף מול עינינו אכזר
סוף דצמבר השנה יתחם בנשיקה
לפחות עד לדצמבר הבא.

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

מוטיב (כתב עת) he.wikipedia.org/wiki/מוטיב

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בגיליון הבא שלנו, והפעם בנושא: "גמישות".

בין שהמציאות קשיחה בין שהיא משתנה, בשני המקרים לפעמים אנחנו צריכים לא להתעקש, אלא להתגמש.

ספרו לנו על המצבים שעוררו את הצורך בגמישות - פיזית, רוחנית או מחשבית - ועל התוצאות, טובות או פחות טובות, של הגמישות הזאת. הכניסו אותנו בשיר או בסיפור לאותו עולם - פנימי או חיצוני - שהשתנה בעקבות אותה גמישות, או ששינה אתכם.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/9/2022 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.